

“Kanser tedavim sırasında ameliyatımı yapan sevgili Dursun Buğra’ya, Onkologum sevgili Süalp Tansan’a; yayınevimle beni buluşturan sevgili insan Betül Arım’a ve kitabı yayına hazırlayan tüm ekibe; kitapta hakkımda yorum yapan tüm sanatçı, yazar dostlarıma, ruhsal kardeşlerime ve aileme; yaşamımın bu acı, tatlı, zorlu hikâyesini kelimelere döküp siz okuyucularıma ulaşmasını sağlayan sevgili Dilek’e ve hayatımı yüksek bilinçle yaşamamı sağlayan, yüce bilgilerle beni eğiten ruhsal âlemin tüm yüce varlıklarına, öğretmenlerine minnetle teşekkür ediyorum.”

Rüçhan Çamay

Nisan, 2021-İstanbul

ÖNSÖZ

Bizim kuşağın *Para Parra Parrra* şarkısıyla tanıyıp sevdiği ünlü Türk Hafif Müziği sanatçısı Rüçhan Çamay'ın hayat hikâyesini yazmayı üstlendiğimde bunun eğlenceli ve kolay bir iş olacağını düşünmüştüm. En mutlu ve rahat görünen hayatların bile içlerinde en derin acıları barındırabileceği gerçeğini biliyordum elbette. Sadece, daha önceki çalışmalarında yer alan ağır trajediler ve dramatik insan hayatlarıyla kıyaslayınca daha ışıltılı ve eğlenceli bir dünyanın içine gireceğimi sanmıştım. Müzik ve magazin dünyası ile pek ilgilenmediğimden olsa gerek, Rüçhan Hanım'ın hayatındaki trajedilerin hiçbirinden haberdar değildim. Daha fenası, caz müziğini severek dinlememe rağmen, onun Türkiye'nin kırklı yıllarından altmışlara kadar olan uzun bir döneme damgasını vuran duayen bir caz sanatçısı olduğu gerçeğini bile bilmiyordum.

50'li yıllarda Amerika'ya gidip, Frank Sinatra, Marilyn Monroe, Steve McQueen gibi isimleri meşhur eden William Morris Ajansı ile kontrat imzalayarak ayağına kadar gelen dünya starı olma fırsatını “aşk uğruna” teptiğini ise hiç duymamıştım. Durum böyle olunca, “Türkiye'nin İlk TV Yıldızı” ünvanını taşıdığından da haberim yoktu tabii ki. Rüçhan Hanım'ın sanat geçmişini biraz daha araştırınca beni bir hayli şaşırtan başka bir gerçekle daha karşılaştım. 2000'li yılların Türkiye'sinde, yakın geçmişe ait bu müthiş kariyerden haberdar olan pek

fazla kimse kalmamıştı. O kadar ki “Rüçhan Çamay” adı pop müziği üzerine yazılan kapsamlı kitaplarda bile layıkıyla yer almıyordu. Her yeni çıkan şöhretin bir öncekini unutturduğu popüler müzik kültüründe “Rüçhan Çamay” ismi de geçmişindeki devasa caz kariyeriyle beraber en klişe deyimle, tarihin tozlu sayfaları arasına karışmış ve ancak bir avuç elit caz meraklısının hatırladığı bir isim olarak kalmıştı. Adeta... adeta kaybolmuştu. Kayıp bir divaydı o. Kırk yıllık bir inzivadan sonra bize, sadece evinin değil, tüm hayatının hatta ruhunun kapılarını ardına kadar açan bu zarif İstanbul hanımefendisi, aylar süren görüşmelerimizde, hayatını ve ruhunu didik didik eden, dönüp dolaşıp tekrarladığım sorulara dahi hiç yüksünmeden ve bıkmadan cevap verdi. Rüçhan Hanım için, şan, şöhret ve servetin, her dönemin en tanınmış simalarıyla içli dışlı bir hayat geçirmenin, güzelliği ve yeteneğiyle kitlelerin hayranlığını kazanmış olmanın ve alkışların hiçbir önemi yoktu. Magazin ve dedikodu kapsamına giren haberler ise “*hatırlanmaya gerek olmayanlar*” listesinde başı çekiyordu. Tüm bunlar, ancak kendisinin ve hikâyesini öğrenenlerin ruhsal gelişimine ilham olabiliyorsa önemliydi. O kadar ki, ben onun sanat hayatıyla ilgili daha ayrıntılı ve geniş bilgi almaya uğraştıkça o, lafı dönüp dolaştırıp ruhsal deneyimlerine getiriyor ve bu da, en ummadık anda beklenmedik bir anının canlanmasına ve sohbetlerimizin çok farklı boyut ve âlemler arasında dolaşmasına sebep oluyordu.

Dilek Yaraş

Haziran 2021

Soldan sağa: Melike Demirağ, Rüçhan Çamay ve Betül Arım

20 yaşında izleyip şarkısını nerede olursa olayım her duyduğumda kendimi tutamayıp ağladığım “Arkadaş” filminin oyuncularından sevgili Melike Demirağ’la tanıştığımda onu hem çok sevmiş hem de ruhsal boyutta çok ortak yönümüz olduğunu fark etmişim. Ama annesinin hayran olduğum Rüçhan Çamay olduğunu ve ruhsal konularla ilgili hem çok deneyimleri hem de çok derin bilgileri olduğunu öğrendiğimde gerçekten çok şaşırmışım. “*Para Parra Parrra*” şarkısı hâlâ dilimdedir. Onun Amerika’ya özel davet edilip televizyona çıkan ilk caz şarkıcımız olduğunu biliyordum. Bir oyunda Melike’yle yan yana geldik, annesinin o dönemde anılarını bir kitap haline getirmek istediğini ve bir yayınevi aradığını söyleyince “Bir dakika” dedim, “ben sana en doğru bağlantıyı kuracağım.” Yıllardır pek çok kitabını okuduğum ve seyircilerimle de paylaştığım hatta “*Dışarda Hiçbir Şey Var*” oyunumda kitaplarını önerdiğim Kuraldışı Yayınevi ile buluşmalarını sağladım. Bir müddet sonra da kendisini ziyarete gittim, herhalde 5 saat sohbet ettik. Çok özel, çok ilginç hatta çok şaşırtıcı yaşam deneyimlerini o ka-

dar güzel anlattı ki 505 saat dinleyebilirdim. Bütünün hayrına olacağına inandığım ve okumak için sabırsızlandığım “*Kayıp Diva*” kitabının yolu açık, şansı bol, okuyanı, paylaşanı çok olsun. Deneyimlerini bizimle paylaştığı için sevgili Rüçhan Çamay’a binlerce teşekkür. Bütüne Şifa olması dileğiyle seni seviyorum özel ve güzel insan.

Betül Arım

SUNUŞ

Annem iki sene önce “Bana bir kayıt cihazı alın da anılarımı, yaşanmışlıklarımı kaydedeyim, yazıya dökülsün insan kardeşlerime yararı dokunsun” dedi. Oğlum cihazı aldı ve annem de anılarını anlatmaya başladı.

Ama bu anıları şiirsel cümlelere dönecek, bu derin ve dolu dolu yaşanmışlığı okuyucunun yüreğine aktaracak bir yazara ihtiyacımız vardı. İşte Dilekciğimiz burada devreye girdi. Aylarca sürdü söyleşiler. Ancak aradan iki sene geçmesine rağmen kitaplaşma aşamasına bir türlü gelinmiyordu. Annem yaşında biri için iki sene hiç de az değil, uzun bir süre. Annem için zorlu ve sıkıntılı bir bekleyişe dönüşen süreç onu biraz endişelendirdi önce. Ölmeden bu kitabı eline almak duygusuydu bu. Ama bu bekleyişinde de ruhuna bir güç ve hayır olacağını düşünüp ilahi âleme kendini teslim etti. Nihayet sevgili Dilek bize kitabın son halini yolladığında ve annem okumaya başladığında sanki bir başkasının hayatını okuyormuş gibi gözyaşlarını tutamadı.

İnsan, hayattaki en büyük sevgilisi annesinin hayatını bildiğini sanır değil mi? Ama hiç de öyle değilmiş aslında... 17 yaşında konservatuarı bırakmış, sahneye çıkıp caz söylemiş, onu izlemeye gelmiş yönetmen babam Turgut Demirağ’la tanışmış, Yeşilçam’ın en büyük oyuncularıyla, dönemin en önemli

şair, yazarlarıyla dostluklar kurmuş, şarkılar bestelemiş, şarkı sözleri yazmış, en değerli sahne sanatçılarıyla çalışmış, zarif, güzel, iyi bir sanatçının kızı olmaktan onur duyuyorum. Daha çocukken annemin stüdyo kayıtlarında bulunmuş, sahnede onu hayranlıkla izlerken heyecandan mideme kramplar girmiş ve asla bu mesleği yapamayacağım deyip, asla dememeyi öğrenmiş bir yorumcuyum.

Sanatsal başarının ve şöhretin zirvesini yaşamış, kendini ruhunun gerçeğini tanıma yolculuğuna adanmış ve en büyük başarı ve şöhretin ruhsal şöhret olduğuna inanmış bir sanatçı benim annem.

Bazı hayatlar vardır, hikâyeleri yazıya döküldüğünde çok özeldir. Öylesine zorlu, öylesine çetin; inişleri, çıkışlarıyla, sevinçleri, coşkuları, kırgınlık ve kederleriyle yaşanmış çok özel hayatlar. Ve elbette onların hikâyeleri ruhlarımıza dokunur, sarsar bizi. Ve belki de değişimimize, farkındalığımıza sebep olur.

Bu kitaptaki özel hayat hikâyesinin sizin de ruhunuza dokunmasını, daha önce deneyimlemediğiniz bir farkındalık yaşamamız için önünüzde yeni kapılar açmasını umuyorum...

Melike Demirağ